

O letošních Vánocích nezapomeňme na osamělé, nemocné a potřebné lidi

Ve středu dopoledne papež v
přímém přenosu ze soukromé
knihovny Apoštolského paláce
pronesl předvánoční katechezi.

24.12.2020

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Touto katechezí v bezprostřední
blízkosti Vánoc bych vám chtěl
nabídnout pár podnětů k reflexi jako

přípravu ke slavnosti Narození Páně. V půlnoční liturgii zní zvěst, kterou andělé přinesli pastýřům: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechnen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete dětátko zavinuté do plének a položené v jeslích“ (*Lk 2,10-12*).

Také my budeme následovat pastýře a vydáme se duchovně k Betlému, kde Maria porodila Dítě v jeslích, protože – jak znovu říká Lukáš – „v zájezdním útulku pro ně nebylo místo“ (2,7). Vánoce se staly všeobecným svátkem, a také ten, kdo není věřící, vnímá jeho podmanivost. Křesťan však ví, že Vánoce jsou rozhodující událostí, věčným ohněm, který ve světě zažehnul Bůh a nemá být směšován s pomíjivými věcmi. Je důležité nezredukovat Vánoce na pouhý sentimentální či konzumní svátek. Minulou neděli jsem na tento

problém upozornil a zdůraznil jsem, že konzumismus nám zabavil Vánoce. Nikoli, nemají být pouhým sentimentálním či konzumním svátkem, který oplývá dárky a blahopřáními, ale je ochuzen o křesťanskou víru a též o lidskost. Proto je třeba se postavit světské mentalitě, jež není schopna pojmout žhavé jádro naší víry, které praví: »Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy« (srov. *Jan* 1,14). Toto je jádro Vánoc, či spíše jejich pravda, žádná jiná neexistuje.

Vánoce nás nabádají k reflexi jednak o dramatickosti dějin, v nichž lidé, ranění hříchem, nepřetržitě hledají pravdu, milosrdenství a vykoupení, a jednak o dobrotě Boha, který nám vyšel vstříc sdělit Pravdu, která zachraňuje, a dát nám účast na Svém přátelství a Svém životě. Tento dar milosti je čirá milost, bez jakýchkoli

našich zásluh. Jeden Svatý otec říká: „Kamkoli pohlédnete a hledáte zásluhy, nenacházíte nic jiného než milost“. Vše je milost, dar milosti, a tohoto daru milosti se nám dostává jednoduchostí a lidskostí Vánoc a může z našich srdcí a myslí odstranit pesimismus, který se dnes rozšířil v důsledku pandemie. Můžeme překonat zneklidňující pocit dezorientace a nedat se zdolat nezdary a selháními, když si opět uvědomíme, že ono obyčejné a bědné, skrývané a bezbranné Dítě je sám Bůh, který se pro nás stal člověkem. Druhý vatikánský koncil ve známé konstituci o církvi v dnešním světě poznamenává s ohledem na každého z nás, že se tato událost týká každého z nás. „Ale Ježíš se narodil před dvěma tisíci lety, mě se to týká?“ Ano, týká se to tebe i mne, každého z nás. Konstituce říká: „Vždyť svým vtělením se jistým způsobem spojil s každým člověkem, on sám, Boží Syn. Lidskýma rukama

pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval. Narozen z Panny Marie, stal se opravdu jedním z vás – je jedním z nás!, ve všem nám podobný kromě hříchu“ (*Gaudium et spes*, 22). Ježíš je jedním z nás: Bůh v Ježíši je jedním z nás.

Tato skutečnost nás obdarovává mnohou radostí i odvahou. Bůh nás nepozoroval shůry, zdáli, neprošel kolem nás, neošklivil si naši bídu, neodělal se nějakým zdánlivým tělem, nýbrž plně přijal naši přirozenost a naše lidství. Je jedním z nás, je jako my. Ničeho se nezřekl, kromě hříchu, což jediné s námi nesdílí. V Něm je celé člověčenství. Vzal na sebe všechno, čím jsme, tak, jak jsme. To je pro porozumění křesťanské víry podstatné. Sv. Augustin, když promýšlel zpětně svoji konverzi, napsal ve svých *Vyznáních*: „Nedržel jsem se totiž pokorně svého pokorného Boha Ježíše a nevěděl

jsem, v čem by mi jeho slabost mohla být učitelkou“ (Vyznání, VII, 18).

Ježíšova „slabost“ je „učitelka“!

Zjevuje nám totiž Boží lásku. Vánoce jsou svátkem vtělené Lásky k nám a narozené v Ježíši Kristu. On, Ježíš Kristus, je světlo lidí, které září v temnotách a dává smysl lidské existenci a celým dějinám.

Drazí bratři a sestry, ať nám tyto stručné reflexe pomohou slavit Vánoce uvědoměleji. Je však další způsob přípravy, který chci připomenout vám i sobě a který je všem dostupný: trochu mlčky rozjímat před jesličkami. Jesličky podávají katechezi o skutečnosti, která se přihodila onoho dne a roku a o níž jsme slyšeli v evangeliu. K tomu jsem loni napsal list, jehož opětovná četba nám prospěje.

Nazývá se „*Admirabile signum*“, „Podivuhodné znamení“. Ve škole sv. Františka z Assisi se můžeme trochu jako děti pozastavit, rozjímat o scéně

Pánova Narození a dovolit, aby v nás znovu ožil úžas z „podivuhodného“ způsobu, kterým přišel na svět Bůh. Prosme o milost úžasu: když stojíme před tímto tajemstvím, touto natolik něžnou a krásnou skutečností, blízkou srdci, kéž nám Pán dává milost úžasu, abychom se s ním setkali, přiblížili se k Němu, sblížili se mezi sebou navzájem. To v nás oživí něhu, které je nám tolik zapotřebí! Před nedávnem jsem hovořil s několika vědci o umělé inteligenci a robotech. Existují roboti, naprogramovaní na všechny typy činností, a vývoj pokračuje dál. Zeptal jsem se jich, zda mohou určit něco, co robot nikdy nedokáže? Zamysleli se, podali různé návrhy a nakonec se ujednotili v tom, že roboti nikdy nebudou schopni něhy. Takové, kterou nám dnes přináší Bůh svým podivuhodným způsobem, jakým přišel na svět. Takto se v nás opětovně rodí lidská něha, která se blíží k té Boží. Dnes tolik

potřebujeme něhu, lidské pohlazení
v tolikerém soužení! Pandemie nás
donutila mít větší odstup, a Ježíš nám
v jeslích zjevuje něhu, která je cestou
ke sblížení a zlidštění. Držme se této
cesty.

Hezké Vánoce!

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
katecheze-papez-frantisek-pred-vanoci/](https://opusdei.org/cs-cz/article/katecheze-papez-frantisek-pred-vanoci/)
(28.02.2026)